

இருந்தவற்றைத் தட்டிப் பார்த்தனே, சங்கரராமின் மண்ணாசை, வ.ரா. எழுதிய பாரதியார் சரித்திரம், சி. சூ. சில்லப்பா மொழிபெயர்த்த சிறிய இத்தாலியக் கதைப் புத்தகம், வேறு சிலவும் கிடத்தன; சும்மா எட்டிப் பார்த்ததில் கிடத்தவற்றை நல்ல இலாபம் தான்!

1982 இல் தமிழகச் சூற்றுப் பயணத்தின்போது மதுரைக்கும் சென்றிருந்தோம்; மலேகை கோபுர வீதியில் ஒரு லொட்ஜில் தங்கினோம். ஒரு நாள் மதிய உணவின் பின் பத்மநாப ஐயரும் குலசிங்கமும் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்தனர். நான் சும்மா வளியில் கிளம்பினேன். தங்கியிருந்த லொட்ஜுக்குப் பக்கத்தில் புத்தகங்களிடம் சிறிய கடையைக் கண்டனேன். அங்கு சென்று, “புத்தகங்களைப் பாரக் கலாமா?” என அங்குள்ளவரிடம் கேட்க, அவர் “பாருங்க...” என்றார். வாங்குகின்ற ஏறி, நாக்கையின் மலேவரிசையில் உள்ளவற்றைத் தடவிப் பார்த்தனே. நிறையைத் துசி! ப.ராமஸ்வாமி எழுதிய அயர்லாந்து விடுதலைப் போராட்ட வீரர் மகைக் கொலின்ஸ் புத்தகம் கிடத்தது. அதில் ஒன்பதோ பத்தோ பிரதிகள் இருந்தன. ஒன்றை வாங்கிவிட்டு, பத்மநாப ஐயரிடம் சதீசொன்னனே; அவர் உடனடியாக வந்து, இருந்த அவ்வளவு பிரதிகளையும் வாங்கினார். கடக்காரருக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சி! “சார் எல்லாம் சிலனோனா...?” என்று கேட்டுக் கத்தத்தார்.

1973 இல், பரோதனையில் வலை பார்த்த நான் விடுமுறையில் யாழ்ப்பாணம் வந்திருந்தனே. அந்தக் காலங்களில் பல இடங்களிலும் பயணம் பண்ணி, நண்பர்களைச் சந்திப்பதும் இடங்கள் பார்ப்பதும் வழக்கம். இம்முறை குப்பிழானிலுள்ள சண்முகனின் வீட்டுக்குச் சென்றிருந்தனே. பக்கத்து ஊரான குரூம் பசிட் பியிலுள்ள இரசிகமணி கனகசந் திநாதன், தனது நபல்களை விற்றதான செய்தியைச் சண்முகன் சொன்னார். உடனே அங்கே போவோம் என நான் வற்புறுத்தி, இருவரும் சகைகளில் கனகசந் திநாதனிடம் சென்றோம். ஏற்கனவே அவரை அறிந்திருந்த சண்முகன் என்னைப்பற்றி அவரிடம் சொன்னார். தனக்குப் பின் தனது சகேரிப் பிலுள்ள புத்தகங்களைப் பணுவதற்குக் குடும்பத்தில் வேறு யாரும் இல்லாத நிலையால் தான், அவற்றை விற்க அவர் முடிவெடுத்தார்; அவரிடம் பெருந்தொகையான நபல்கள் இருந்தன. நானும் சண்முகனும் தடீப் புத்தகங்களை எடுத்துத் தோம்; சும்மா இருப்பதற்கு நபல்களை நான் வாங்கியதாக நினைவு. ஆர்தர் கோயஸ்லரின் சந்நியாசியும் சர்வாதிகாரியும், கத்தரீன் ஆன் போர்ட்டர் எழுதி க.நா.சூ. மொழிபெயர்த்த குரூத்திப்பி, மார்க்சிம் கர்க்கியின் இலக்கியம் முதலிய அரிய புத்தகங்கள் கிடத்தன. முந்திய நாள் சி. யோகநாதன் வந்து ஏராளமான புத்தகங்களை எடுத்துச் சென்றதாகக் கனகசந் திநாதன் சொன்னார். ஒரு நாள் பிந்திவிட்டோம்; முதல் நாள் வந்திருந்தால் இன்னும் ஏராளமான அரிய புத்தகங்களைப் பெற்றிருக்கலாமே என்ற ஆதங்கம், எம்மிருவருக்கும் ஏற்பட்டது. புத்தகங்களைப் பெற்றபின், கட்டாயம் உணவருந்திச் சில்லவணை மென் அவர் கட்டாயப் புத்தியத்தில், மதிய உணவை அங்கயே சாப்பிட்டுத் திரும்பினோம்.

**

புத்தகங்களை ஒருபோதும் இரவல் கொடுக்கவணை மாமெனவும் கனகசந் திநாதன் தனது கட்டுரையில் குறிப்பிட்டிருந்தார். மக்கியமான புத்தகங்கள் தொலைந்துவிடும், தவிர அழுகக்காயோ கிழிந்தோ பழுவாக்கிவிடும் என்றும் விபரித்திருந்தார். அந்த அறிவுரையின் உண்மையைப் பின்னாளில் அனுபவரீதியில் உணரமுடிந்தது. ஆயினும், எனது புத்தகங்களை இரவல் கொடுக்கும் பழக்கம் நீண்டகாலமாக என்னிடமிருந்தது (தற்போது அவ்வாறில்லை; ஒருசில நண்பர்களிடம் மட்டும் பரிமாற்றம் இருக்கிறது). நண்பர்கள், தெரிந்தவர்கள், என்னுடன் பழகும் இளைஞர்களில் பலர் என்போருக்கு, அவர்களாக புத்தகங்களைக் கொடுத்து உதவினனே. எனக்குத்

தெரிந்த ஒருவர் மூதுகலமைணிப் பட்டப்பிப்புக்காக ஆய்வு செய்தபோது, சூமார் மூப்பது வரையான எனது புத்தகங்கள், கொஞ்சக் காலம் அவரிடமே இருந்தன. எல்லாப் புத்தகங்களையும் யாருக்கு, எப்போது கொடுத்தாலும் குறித்து வகைகும் பழக்கமும் இருக்கிறது. பெரும்பாலும் புத்தகங்கள் திரும்பக் கிடைத்தாலும் தவறிப் போனவையும் பழுவாக்கப்பட்டவையும் சில உண்டு. எனது கல்லரிச் சகபாதி ஒருவர் கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்தில் மூதலாம் ஆண்டு படித்தபோது, க.கலைசபதியின் தமிழ் நாவல் இலக்கியம் புத்தகத்தை இரவல் வாங்கினார்; திரும்பத் தந்தபோது பார்த்தால், ஏராளமான இடங்களில் சிவப்புப் பனையை அடிக் கோட்டிட்டு அசிங்கப்படுத்தியிருந்தார். அவ்வாறே யாழ்ப்பாணத்தின் பிரபல கவிஞர் ஒருவர், மொழிபெயர்ப்புக் கவிதை நபிகள் பலவற்றை ஆய்வுக் கட்டுரைக்காக எடுத்துச் சென்ற திரும்பத் தந்தார்; பார்த்தால் அவருக்குத் தேவையான இடங்கள் பலவற்றில் பனெசிலால் அடையாளமிட்டதோடு, ஓரங்களில் குறிப்பும் எழுதியிருந்தார். பனெசில் பாவிக்கப்பட்டதால் எரிச்சலப்பட்டபடி அவற்றை அழிப்பதால் சூத்தம் செய்தனே. நண்பரான கவிஞர் சூ. வில்வரத்தினம், எண்பதுகளில் எடுத்துச் சென்ற இரண்டு புத்தகங்களிலும் பல பக்கங்களில் குமிழ்முனைப் பனோவால் பல வட்டங்கள் கிறுக்கப்பட்டிருந்தன. எரிச்சலுடன் அதைச் சூட்டிக் காட்டியபோது அவர், “குழந்தைப் பிள்ளைகள் உள்ள வீட்டுநூல் அப்படித்தான் இருக்கும்” எனச் சாதாரணமாகக் கூறினார்; அவரிடம் எந்தச் சங்கடமும் இரவல் கவிலலை. “இரவல் புத்தகங்களைக் குழந்தைகளுக்கு எட்டாத இடத்தில் வகைகவண்டும்; இல்லையே, நீங்க காசு கொடுத்து வாங்கிக் கிறுக்கக் கொடுங்க...” என நான்கோபத்துடன் கூறி, இனிமலே இரவருக்குமிடையே புத்தகக் கொடுக்கல் வாங்கல் இல்லலை எனச் சொல்லிவிட்டனே.

எழுபதுகளில் சி. யோகநாதனுடன் பழக்கமறேபட்டது. ஒரு நாள் வீட்டுக்கு வந்த அவர், கத்தரீன் ஆன்போர்ட்டரின் குறுதிப்பி, கிழக்கு யேர்மன் பனென் எழுத்தாளரான அன்னாசெகரஸ் எழுதிய நாவலான மீனவர் எழுச்சி (இது மூ. பூஷ்பராஜனின் புத்தகம்; படிப்பதற்காக வாங்கியிருந்தனே.) உட்பட ஐந்து புத்தகங்களை எடுத்துச் சென்றார். பின்னொருநாள் இதனை அறிந்த, யோகநாதனும் பதமநாப ஐயரதும் நண்பரான அ. கந்தசாமி சொன்னார்: “யோகநாதனிடம் புத்தகங்கள் கொடுத்ததா...? அப்படியானால் அது, கடல்கொண்ட தமிழகம்!” அவர் கூறியது போலவே, அந்தப் புத்தகங்கள் என்னிடம் திரும்பி வரவேயில்லை. அவர் பலரிடம் இவ்வாறு நடந்துள்ளதாகப் பின்னர்களை விபட்டனே.

தொண்ணூறுகளின் பிற்பகுதியில் எனக்குத் தெரிந்த ஒருவர் – மெய்யியல் வகுப்புகளை தனியார் கல்விலையைங்களில் கற்பிப்பவர் – தான் மூதுமாணிப்பட்டப்பிப்புப் படிப்பதாகவும் பனோதிய தமிழ் நபிகள் கிடைக்கவில்லையெனவும், ஆங்கில அறிவு சூமார் என்பதால் ஆங்கில நபிகளைப் பயன்படுத்தவும் இயலவில்லை எனவும் என்னிடம் கூறிக் கவலைப்பட்டார். என்னிடம் சிறுதொகை மெய்யியல் நபிகள் உள்ளதைக் கூறி, இவ்விரண்டாக எடுத்துச் சென்ற பயன்படுத்தித் திரும்பத் தாராங்கள் எனக் கூறி உதவினனே. சரவபள்ளி இராதாகிருஷ்ணனைப் பதிப்பாசிரியர் குழுவைத் தலைவராகக் கொண்டு வெளியிடப்பட்ட ஆங்கில நபலின் தமிழ்ப்பதிப்பு, கீழை மலேநாடுகளின் மெய்ப்பொருள் இயல் வரலாறு என்ற தலைப்பில், விரிவான இரண்டு பாகங்களாக அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக வெளியீடாக (1970) வந்துள்ளது. அதன் மூதலாம் பாகத்தைப் பாவித்தபின் திரும்பித் தந்து, இரண்டாம் பாகத்தைப் பெற்றுச் சென்றார். இடையில் நிகழ்ந்த 1995 யாழ்ப்பாண இடப்பெயர்வின் போது, எல்லாரையும் போல நானும் குடும்பமும் இடம்பெயர்ந்து, வன்னியிலுள்ள கிராஞ்சிக் குச்சென்றோ,

1998 இல் ஊர் திரும்பினோம். என்னமெனில் கண்டபோது, புத்தகம் காணாமல் போய் விட்டதாகவும், எப்படியும் அதன் ஒரு பிரதியைப் பெற்றுத் தருவதாகவும் அவர் சாதாரணமாகச் சொன்னார்; அவரிடம் எந்த வரத்தமும் காணப்படவில்லை. என்னிடமிருந்த சும்மா ஐயாயிரம் வரையிலான புத்தகங்கள் வீட்டில் அப்படியே இருந்தன; காணாமல் போனவையெல்லாம் தடவலைக்காட்சிப் பெட்டி, விடியோப் பிளேயர், போர்ட்டிங் ரைப்பைட், எனது மனைவியின் தாயார் மூன்று பாவித்த எக்கோபியன், தந்தையார் பாவித்த ஹார்மோனியப் பெட்டி, நூற்றுக்கணக்கான எனது இசைநாடகங்கள், சுவர் மணிக்கட்டி, பெற்றுமதியான சாறிகள், உடம்புகள் முதலியவையென. இதனெல்லாம் அவர் கற்றியதை நான் நம்பவையில்லை; அவரது “தொழிலுக்கு” தவையான அரிய நூல் அது என்பது வெட்டவெளிச்சம்!

என்பதுகளில் மெளனி கதைகள் நூலமை. பொன்னம்பலத்திடம் கொடுக்கும்படி பத்மநாப ஐயர் கட்டைக்கொண்டவாறு, அவரிடம் கொடுத்தனே; மெளனி பற்றிய விமர்சனக் கட்டுரையொன்றை எழுதுமாறு பொன்னம்பலத்தை ஐயர் அப்போது துண்டிக்கொண்டிருந்தார். ஆயினும் கட்டுரை எழுதப்படவும் இல்லை; எனது புத்தகம் திரும்பி வரவில்லை. **1989** இல் இந்திய அமைதிப்படவைக்கில் இருந்தபோது, அதன் சார்புக் கழகங்களால் பாதுகாப்பு அச்சம் ஏற்பட்டதில், ஆய்வாளர் மு. திருநாவுக் கரசுபுங்குடூர் விற்குப் போய் மறைவாக வசித்தார்; அங்கிருந்துகொண்டதோன் சர்வதேசீ என்னும் புனைபெயரில், உலக அரசியல் பற்றிய கட்டுரைகளைக் கிழமைதோறும் நான் கட்டிப்பெறும் திசை வாரப்பத்திரிகையில் எழுதினார். அவரைச் சந்திக்கப் புங்குடூர் வுக்குச் சென்றபோது, மு. பொன்னம்பலத்தின் வீட்டுக்குச் சென்றேன். அங்கு நாககையொன்றில் சிறு தொகைப் புத்தகங்கள் இருந்தன. அவற்றைத் தட்டிப் பார்த்தபோது, கே. சந்தானம் மொழிபெயர்த்த டோலஸ் ரோயின் ‘அன்னா கர்னா’ நாவல் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு நூலைக் கண்டேன். குப்பிழான் ஐ. சண்முகனின் கையெழுத்து அதில் இருந்தது; அது அரிதான பிரதியாகும். நான் “சண்முகனின் புத்தகம் உங்களிடம் எப்படி?” என்று கட்டினேன். அவர், “நான் அவரிடம் பெறவில்லை!” என்று கறி, என்னிடம் இருந்ததைப் பறித்து நாககையில் வைத்தார். நான் பிறகு இதுபற்றிச் சண்முகனுக்குத் தெரிவித்தேன். மூன்று நாள் அறிந்தவரை, அப்புத்தகம் மு. பொன்னம்பலத்திடமிருந்து சண்முகனுக்குக் கிடைக்கவில்லை.

1990 ஆனியில் பிரமேதாசா அரசாங்கத்துக்கும் விடுதலைப் புலிகளும் சண்டை மீண்டபோதும் இடம்பெயர்ந்து கிராஞ்சிக் குச்சி சென்று, ஆறு மாதங்கள் வசித்தோம்; ஏனெனில், எங்கள் ஊரான கருநகர் அடிக் கடிஷனல் வீச்சுக்கு உள்ளாகும் ஆபத்தான பகுதியாக இருந்ததால், மக்கள் இடம்பெயர்வது வழமையே! ஓய்வியத்தவை வங்கியில் பெறுவதற்காக, ஓவ்வொரு மாதமும் வன்னியிலிருந்து சைக்கிளில் யாழ்ப்பாணம் வந்துபோனேன். அவ்வாறு வந்து போகையில் சிறுதொகைப் புத்தகங்களையும் எடுத்துச் சென்று, பின்னர் வரும் போது அவற்றை வைத்துவிட்டு வேறு புத்தகங்களைக் கொண்டு செல்வேன். தனது அரசியல் எழுத்துகளில் கலத்ததுவம் ஏற்படுவதற்கு புனைக்கதை நூல்களை வாசிப்பது உதவும் எனக்கறி, நல்ல புத்தகங்களைத் தரும்படி கட்டத்தில், ஆய்வாளர் மு. திருநாவுக் கரசுக்கு முன்பிருந்தே உதவி வந்தனே. ஒருமுறை நான் கிராஞ்சியிலிருந்து வந்தபோது, ஜோர்ஜ் ஓர்வெலின் புகழ் பெற்ற நாவல்களான விலங்குப் பண்ணை, **1984** ஆகிய இருநூல்களும் எனது பயணப் பெயரிலிருந்தன. யாழ்ப்பாணத்தில் சந்தித்தபோது, முக்கியமான நூல்கள் எனக்கறி இரண்டையும் அவரிடம் கொடுத்தனே. பிறகு அவற்றை அவர் தொலைத்துவிட்டார்! அவரிடமிருந்து யாரோ இரவல் வாங்கியுள்ளனர்; யாரென்பதையும்

அவர் மறந்துவிட்டார். நஷ்டம் என்னவோ கனகசந் திநாதன் சௌன்னமாதிரி எனக் குத்தான் ! கோவை சர்வதாய வளையீ டாக வந்த அவை விற்று முடிந்ததில் நீண்டகாலமாக அவற்றைப் பெற முடியவில்லை. அண்மையில் தான் நற்றிணைப் பதிப்பக் வளையீ டாக இரண்டு நபர்களும் வந்துள்ளன!

1982 இன் பிற்பகுதியில் பயங்கரவாத தடைசட்டத்தின் கீழ் கதைசெய்யப்பட்டது. நித்தியானந்தனும் நிர்மலாவும், கொழும்பில் வலிகடகை சிறைச் சாலையில் வகைக்கப்பட்டிருந்தனர். அவ்வளவே நான், கொழும்பு மத்திய தந்திக் கந்தாரில் கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்தேன். 1983 வகைக்கியளவில் கொழும்பில் என்னைக் கண்டபோது, நிர்மலாவின் அப்பா ராஜசிங்கம் மாஸர், ஓர் உதவி செய்யமுடியுமா எனக் கேட்டார். கிழமையில் ஒரு நாள் சிறையில் உள்ள இருவரையும் பதினாறு நிமிடங்கள் தனித்தனியாகச் சந்திக்கவும், சந்தித்து உணவு வழங்கவும் அனுமதி உண்டு. யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வருவதில் தனக்குக் கஷ்டங்கள் உள்ளன; நான் கொழும்பில் உள்ளதால், அவரது உறவினர் ஒருவர் தரம் உணவைப் பெற்று அவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்பதே, அவர் கேட்ட உதவி. நான் ஒப்புக்கொண்டு, சும்மா மீண்டுமா தங்கள் அவ்வாறு செய்தேன். சிறைச் சாலையில் தனிப் பதிவடிவில் எனது விபரங்களைப் பதிந்து, சும்பிரண்டினிடம் அனுப்பி அனுமதி கிடைத்த பிறகே உள்ளே விடுவார்கள்; சும்மா ஒரு மணித்தியாலம் வரை காத்திருக்க வேண்டும். வாசிப்பதற்காகப் புத்தகங்களை நித்தியும் நிர்மலாவும் கேட்டார்கள். அவற்றை முன்புறத்திலுள்ள காவலரிடம் கொடுத்தால், மலேதிகாரிக் கு அனுப்பிப் பரிசோதித்துச் சிறிது காலத்தின் பின்னர், 'பரீக்ஷா கரணலதீ' என்ற சிங்கள மூத்திரை பதித்து, அவர்களிடம் கொடுப்பார்கள். அவ்வாறே புத்தகங்களைக் கொடுத்துத் திரும்பப் பெற்று வந்தேன்.

1983 ஆடியில் தமிழ்நாடு கதிரான இன் வன்முறை ஏற்பட்டது. இதற்கு ஒரு கிழமையின் முன்னர், நிர்மலாவின் சிறுப்பா சிறைச் சாலையைக் குச்சென்றிருந்த போது, எனது புத்தகங்களை அவரிடம் கொடுத்துள்ளனர். கிரூபப்பனையிலுள்ள அவரது வீடு கலவரத்தின் போது காதையர்களால் எரிக்கப்பட்டதில், எனது புத்தகங்களும் எரிந்துவிட்டன! வாசகர் வட்டம் வளையீ டாகு. ப. ராவின் சிறிது வளையீ டாகு, பி. கசேவதவேின் மலையாள நாவலான அண்டவை ட்டார், எஸ்.வி. ராஜதூரை எழுதிய அந்நியமாதல் மூதலியவை அவற்றுள் அடங்கும்.

எழுபதுகளின் பிற்பகுளில் ஒருநாள், நாவலர் வீதியிலுள்ள நித்தி – நிர்மலாவின் வீட்டில் நான் இருந்த போது, ரஜனி திரணகம் (நிர்மலாவின் தங்கை) வந்தார்; அவரது கையில், மொஸ்கோ முன்னேற்பதிப்பக் வளையீ டாக வந்த, சிங்கிஸ் ஐதமாத்வின் நாவல்களைக் கொண்ட Tales from the mountain ஆங்கில நபில் இருந்தது; என்னிடமும் அது உண்டு. அதனைக் காட்டி, “அழகியலுணர்வுடன் எழுதப்பட்ட நல்ல கதைகள். இங்க சிவத்தம் பிகலாசபதி ஆட்கள் ஏன் கலதைத் துவத்தை ஒதுக்கினம்...?” எனக் கேட்டார். நான் சிரித்தபடி, “அதுதான் இங்க பிரச்சினை” என்று சொன்னேன். மலேமும், அந்த நபிலிலுள்ள நான்கு கதைகளும் குல்சாரி, எனது மூதல் ஆசிரியன், அன்னையல், ஜமீலா ஆகிய பெயர்களில் தனித்தனி நபில்களாகத் தமிழில் வந்திருப்பதையும் அவரிடம் தெரிவித்தேன்.

பிறிதொரு நாள் நான் அங்கிருந்த போது, அவரது கணவரான தயபால திரணகம் வந்திருந்தார். அவர் அப்போது கொழும்பிலே வறெங்கையே பல கலைக் கழகமொன்றில் விரிவுரையாளராக இருந்தார். அவருடன் எனக்குச் சிறிது பழக்கம் உண்டு. கதைத் துக்கொண்டிருந்த போது, திடீரென கொஞ்சம் பணத்தனை ட்டி, ஆங்கிலத்தில்

□□□□□□□□□□... □□□□□□□□□□... □□□□□□□□□□...

Written by அ. யசூராசா

Thursday, 09 October 2014 08:19 - Last Updated Thursday, 09 October 2014 08:35

ஜீ வந்தி
ஐப் பசி 2014